

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 73.768/1

van 5 juli 2023

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende
reglementering inzake de kwaliteit en de productie, de levering
en het gebruik van teruggewonnen water’

Op 5 juni 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 6 juli 2023, een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘houdende reglementering inzake de kwaliteit en de productie, de levering en het gebruik van teruggewonnen water’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 29 juni 2023. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wouter PAS en Inge VOS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 5 juli 2023.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt, met het oog op een betere bescherming van mens en milieu, tot het vaststellen van een regelgevend kader voor het leveren en het gebruik van teruggewonnen water in irrigatie- en beregeningstoepassingen in zowel land- als tuinbouw als daarbuiten. In het ontwerp wordt ook het gebruik van teruggewonnen water geregeld in het kader van een openbare dienst waarbij het teruggewonnen water in contact komt met de bodem of gebruikers, omwonenden of passanten in de onmiddellijke omgeving van de locatie van het gebruik blootgesteld kunnen worden aan het teruggewonnen water.¹ Voorts worden in het ontwerp de minimale eisen vastgesteld op het vlak van de kwaliteit en de monitoring van het teruggewonnen water en voor de risicogebaseerde benadering die moet toelaten om eventuele risico's te identificeren en te beheersen. Er wordt bepaald voor welke toepassingen een toelating van de Vlaamse Milieumaatschappij nodig is, wat in de aanvraag moet worden opgenomen en op welke wijze de procedure verloopt van het behandelen van de aanvraag.

Met de ontworpen regeling beogen de stellers verdere uitvoering² te geven aan verordening (EU) 2020/741 van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 2020 'inzake minimumeisen voor hergebruik van water', ook "re-use Verordening" genoemd³ (hierna: de verordening), die van toepassing is sinds 26 juni 2023.⁴

3.1. De ontworpen regeling vindt rechtsgrond in artikel 2.2.1, § 1/1, van het decreet van 18 juli 2003 'betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018', (hierna het gecoördineerde decreet) waarvan melding wordt gemaakt in de rubriek "Rechtsgrond" in de aanhef van het ontwerp. Wel dient in dat verband te worden gewezen op wat hierna volgt onder de randnummers 3.2 en 3.3.

¹ Voor een aantal voorbeelden, zie de nota aan de Vlaamse Regering VR 2023 2605 DOC.0616/1.

² Het decreet van 24 juni 2022 'tot wijziging van diverse bepalingen in de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018' voorziet reeds in een gedeeltelijke uitvoering van de betrokken verordening.

³ Zie bv. de omschrijving van de betrokken verordening in artikel 3, 1°, van het ontwerp van besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering 'tot vaststelling [van de] specifieke normen voor de voorziening en de kwaliteit van het tweedecircuitwater', dat het voorwerp uitmaakt van de adviesaanvraag 73.787/1.

⁴ De afdeling Wetgeving heeft bij de vergelijking van de bepalingen van het om advies voorgelegde ontwerp van besluit met de verordeningsbepalingen waaraan uitvoering wordt gegeven, nuttig gebruik kunnen maken van de haar ter beschikking gestelde concordantietabel.

3.2. Voor het regelen van de in artikel 18 van het ontwerp bedoelde administratieve beroepsprocedure dient beroep te worden gedaan op de algemene bevoegdheid waarover de Vlaamse Regering op grond van artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ beschikt om de decreten uit te voeren, gelezen in samenhang met het voornoemde artikel 2.2.1, § 1/1, van het gecoördineerde decreet.

3.3. Voor de taken die in het ontwerp worden opgedragen aan de Vlaamse Milieumaatschappij moet als rechtsgrond beroep worden gedaan op het bepaalde in artikel 10.2.4, § 5, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ op grond waarvan de Vlaamse Regering nadere regels kan vaststellen met betrekking tot onder meer de in artikel 10.2.3, eerste lid, 14°, van dat decreet, aan de Vlaamse Milieumaatschappij opgedragen taken op het vlak van het integraal waterbeleid.

VORMVEREISTEN

4. De verordening heeft als rechtsgrondslag artikel 192, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Op grond van die bepaling kunnen maatregelen worden vastgesteld om de in artikel 191 van het VWEU vermelde doelstellingen te verwezenlijken, waaronder het behoud, de bescherming en de verbetering van de kwaliteit van het milieu. Overeenkomstig artikel 193 van het VWEU beletten die maatregelen niet “dat een lidstaat verdergaande beschermingsmaatregelen handhaaft en treft. Zulke maatregelen moeten verenigbaar zijn met de Verdragen. Zij worden ter kennis van de Commissie gebracht.”

Op de vraag of het ontworpen besluit dergelijke verdergaande beschermingsmaatregelen bevat en welke dat zijn, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Voor wat betreft de implementatie van de Verordening is er strikt genomen geen verstrenging. Wat in het ontwerp wel expliciet mee ingeschreven wordt, is dat de toelating ook het gebruik zal afdekken. Dit is in lijn met de verordening omdat er van uit gegaan wordt dat ook bij het gebruik zelf bepaalde risico’s kunnen bestaan die in elk geval volgens de verordening zelf ook opgenomen moeten worden in de ontwikkeling van een risicobeheersplan zoals ook vermeld in artikel 5, 4., c). Conform artikel 6, 3., d) van de verordening is het logisch dat risicobeheersmaatregelen of voorwaarden opgelegd moeten kunnen worden aan de partij in het systeem die de verantwoordelijkheid draagt voor dat deel, zoals bv. het effectieve gebruik.

Met dit ontwerp besluit worden wel een aantal bijkomende toepassingen gereguleerd waarbij afvalwater (zowel RWZI- als bedrijfseffluent) ingezet worden om na eventuele zuivering te gaan gebruiken als grondstof voor die toepassingen. Die regulering is niet nieuw. Tot op vandaag zit die vervat in de mogelijkheid tot het verkrijgen van een grondstoffenverklaring bij OVAM op grond van artikel 36 tot 40 van het Materialendecreet. Een wijziging van het Materialendecreet is in voorbereiding om grondstoffenverklaring te vervangen door de toelating omschreven in het ontwerpbesluit.”

Uit dit antwoord blijkt dat in het ontwerp van een ruimere omschrijving van het begrip “teruggewonnen water” wordt uitgegaan want dat daaronder ook bedrijfsafvalwater moet worden begrepen, wat in de verordening niet het geval is.⁵ Ook wordt in het ontwerp een toelating ingevoerd voor het gebruik van teruggewonnen water voor irrigatie en beregening voor land- en tuinbouwactiviteiten, wat niet verplicht is op grond van artikel 6, lid 1, van de verordening.

Uit wat voorafgaat volgt dat, gelet op artikel 193 van het VWEU, de stellers van het ontwerp de ontworpen regeling aan de Europese Commissie moeten notificeren.

ALGEMENE OPMERKINGEN

5. In artikel 3, eerste lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat geen teruggewonnen water geleverd of gebruikt mag worden “dat niet voldoet aan de vereisten, vermeld in de bijlage die bij dit besluit is gevoegd (...) tenzij anders bepaald in de toelating”. In artikel 1 van onderdeel A van deel 1 van de bijlage bij het ontwerp, wordt bepaald dat teruggewonnen water dat wordt gebruikt voor irrigatie en beregening voor land- en tuinbouwactiviteiten altijd moet voldoen aan “de minimale kwaliteitsvereisten bepaald in bijlage 1, deel 2 van de verordening”, tenzij anders vermeld in de toelating.

De verordening laat evenwel niet toe om af te wijken van de minimale kwaliteitsvereisten bepaald in bijlage 1, deel 2, van de verordening. De ontworpen bepalingen laten dit wel toe, wat neerkomt op een niet-correcte uitvoering van de verordening. Deze afwijkingsmogelijkheid in de toelating dient dan ook te worden weggelaten uit het ontwerp.⁶

6. Artikel 15 van de verordening luidt:

“De lidstaten stellen voorschriften vast ten aanzien van de sancties die van toepassing zijn op overtredingen van deze verordening en nemen alle nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat deze sancties worden uitgevoerd. De sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. De lidstaten stellen de Commissie uiterlijk op 26 juni 2024 van die voorschriften en maatregelen in kennis en delen haar alle latere wijzigingen daarvan mee.”

De aan de afdeling Wetgeving meegedeelde concordantietabel doet ervan blijken dat de artikelen 2.2.1, § 1/1, 5.2.2.1, § 1, 5° en 5.3.1, § 1, 1°, van het gecoördineerde decreet uitvoering beogen te geven aan het aangehaalde artikel 15 van de verordening. Deze

⁵ Zie in dit verband ook de ontworpen definitie van “verantwoordelijke partij” in artikel 1, 9°, van het ontwerp. Op de vraag of deze definitie alle partijen omvat die opgenomen zijn in de overeenstemmende omschrijving in de verordening, antwoordde de gemachtigde: “De ontworpen definitie omvat elke actor opgenomen in de verordening, maar heeft de intentie om ruimer te zijn, gezien ook aanbieders van bedrijfsafvalwater meegenomen worden in het toepassingsgebied van het ontworpen besluit.”

⁶ Aan deze conclusie wordt geen afbreuk gedaan door de volgende uitleg van de gemachtigde: “Het is niet de intentie om afwijkingen toe te laten op de minimale bepalingen opgelegd door de verordening. Mogelijks dienen de vermelde passages verder verduidelijkt en aangescherpt te worden of een algemene vermelding toegevoegd aan het artikel 4 dat toepassingsgebied omschrijft. Daar zou kunnen toegevoegd worden dat wanneer in het besluit of de bijlage vermeldt wordt “tenzij anders bepaald in de toelating”, dit enkel van toepassing kan zijn in de gevallen waar de verordening niet van toepassing is.”

decreetsbepalingen betreffen evenwel geen sanctionering van de overtredingen van de verordening maar enkel van de bepalingen genomen ter uitvoering van artikel 2.2.1., § 1/1, van dat decreet. Aan de gemachtigde werd gevraagd of zodoende wordt tegemoetgekomen aan de Europeesrechtelijke verplichting die voortvloeit uit artikel 15 van de verordening. De gemachtigde beantwoordde deze vraag als volgt:

“Dit klopt en betreft een tekortkoming. Hiervoor moet het decreet betreffende het integraal waterbeleid verder aangepast worden. Dit wordt beter meegenomen in een toekomstig wijzigingstraject.”

Er zal effectief over moeten worden gewaakt dat er effectief op een correcte manier uitvoering wordt gegeven aan artikel 15 van de verordening.

7. Aan de gemachtigde werd gevraagd of in het ontwerp niet moet worden voorzien in een regeling inzake bekendmaking van de betrokken toelatingen en aktenames van de meldingen en op welke wijze derden kunnen kennis nemen van die toelatingen en aktenames. De gemachtigde deelde in dat verband het volgende mee:

“Een actieve ontsluiting van de verleende toelatingen is niet voorzien. Wel verwijzen we naar artikel 17. Een bepaling die een publicatie van de verleende toelatingen op de website van bevoegde entiteit verzekert, kan eventueel worden opgenomen.”

De tekst van het ontwerp zou moeten worden aangevuld met een regeling inzake bekendmaking van de in het ontwerp beoogde toelatingen en aktenames. In artikel 10 van de verordening wordt de voorlichting van het publiek geregeld. In artikel 10, lid 1, c), van de verordening, wordt bepaald dat niet enkel de toegekende of de gewijzigde vergunningen moeten beschikbaar zijn voor het publiek, maar ook de voorwaarden die overeenkomstig artikel 6, lid 3, van de verordening, door de bevoegde autoriteiten in de zin van de verordening zijn vastgesteld. De door de gemachtigde voorgestelde “publicatie van de verleende toelatingen op de website van [de] bevoegde entiteit” volstaat evenwel niet om op een correcte wijze uitvoering te geven aan het voornoemde artikel 10 van de verordening. Daartoe zou immers het ontwerp moeten worden aangevuld met een meer uitgewerkte, actieve bekendmakingsregeling. Rekening houdend met het grondwettelijk gewaarborgde gelijkheidsbeginsel zou dan trouwens het best in een gelijkaardige openbaarmakingsplicht worden voorzien ten aanzien van toelatingen en aktenames waarop de verordening niet van toepassing is.

8.1. Zoals door de gemachtigde werd bevestigd, worden in diverse bepalingen van het ontwerp verordenende bevoegdheden toegekend aan de Vlaamse Milieumaatschappij die, blijkens artikel 1, 3°, van het ontwerp, als “bevoegde autoriteit” in de zin van de verordening, wordt aangewezen.

Het verlenen van verordenende bevoegdheid aan een openbare instelling is in principe niet in overeenstemming met de algemene publiekrechtelijke beginselen omdat erdoor geraakt wordt aan het beginsel van de eenheid van de verordenende macht en een rechtstreekse parlementaire controle ontbreekt. Bovendien ontbreken de waarborgen waarmee de klassieke regelgeving gepaard gaat, zoals die inzake de bekendmaking, de preventieve controle van de Raad van State, afdeling Wetgeving, en de duidelijke plaats in de hiërarchie der normen. Dergelijke delegaties kunnen dan ook enkel worden gebillijkt voor zover zij zeer beperkt zijn en

een niet-beleidsmatig karakter hebben, door hun detailmatige of hoofdzakelijk technische draagwijdte. De instellingen die de betrokken reglementering dienen toe te passen moeten hierbij zowel aan rechterlijke controle als aan politieke controle onderworpen zijn.⁷

Onder de hierna volgende randnummers worden de bepalingen vermeld waarin aan de Vlaamse Milieumaatschappij bevoegdheden van verordenende aard worden toegekend maar waaromtrent kan worden getwijfeld of deze wel beantwoorden aan de voornoemde toelaatbaarheidsvereisten.

8.2. Artikel 3, tweede lid, van het ontwerp, luidt:

“De bevoegde autoriteit kan voor de toepassing van het eerste lid, 2°,⁸ technische richtlijnen opmaken over de manier waarop in de aanvraag rekening gehouden moet worden met geldende normen in de milieuregelgeving die van kracht is.”

De gemachtigde verstrekke de volgende toelichting in verband met deze bepaling:

“Het gaat om een delegatie van reglementaire aard die de manier waarop geldende milieuregelgeving door aanvragers geïnterpreteerd moet worden zal verduidelijken bij hun aanvraag, meer bepaald bij de ontwikkeling van hun risico-inschatting en risicobeheerplan. De delegatie moet de uitvoerbaarheid van de regelgeving continue verhogen. Dit zullen technische richtlijnen zijn die veranderlijk kunnen zijn gelet op voortschrijdende inzichten die de bevoegde autoriteit op basis van gevraagde studies of overleg met collega's van andere regio's of lidstaten noodzakelijk kan vinden.”

Er zou met betrekking tot de in artikel 3, tweede lid, van het ontwerp, vervatte bevoegdheidsdelegatie aan de Vlaamse Milieumaatschappij moeten worden verduidelijkt wat precies bedoeld wordt met het begrip “milieuregelgeving”, teneinde de aldus gedelegeerde bevoegdheid beter af te bakenen. De verduidelijking van de interpretatie van de beoogde “milieuregelgeving” lijkt trouwens verder te strekken dan het begrip “technische richtlijnen”, zoals dit in de ontworpen bepaling wordt gebruikt.⁹

⁷ Vergelijk met de toetsingscriteria die het Grondwettelijk Hof gebruikt om delegaties van verordenende bevoegdheid door de wetgever aan een autonome administratieve overheid of een gedecentraliseerde openbare instelling te beoordelen; zie GwH 11 juni 2015, nr. 86/2015, B.22.4 en GwH 9 juni 2016, nr. 89/2016, B.9.6.4: “De artikelen 33, 105 en 108 van de Grondwet verzetten zich niet ertegen dat, in een bepaalde technische materie, de wetgever specifieke uitvoerende bevoegdheden toevertrouwt aan een autonome administratieve overheid die zowel aan de jurisdictionele controle als aan de parlementaire controle is onderworpen, en verbieden de wetgever niet om delegaties te verlenen aan een uitvoerend orgaan, op voorwaarde dat die betrekking hebben op de uitvoering van maatregelen waarvan het doel door de bevoegde wetgever is bepaald, in het bijzonder in technische en ingewikkelde materies.”; zie GwH 19 november 2015, nr. 162/2015, B.8.4: “Artikel 33 van de Grondwet en artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 [tot hervorming der instellingen] staan niet eraan in de weg dat de wetgever specifieke uitvoerende bevoegdheden toevertrouwt aan een gedecentraliseerde openbare instelling die aan een bestuurlijk toezicht en aan een rechterlijke toetsing is onderworpen.” Zie ook GwH 14 mei 2020, nr. 67/2020, B.41.2: “Een delegatie aan een gedecentraliseerde openbare instelling die aan een bestuurlijk toezicht en aan een rechterlijke toetsing is onderworpen is evenwel niet in strijd met het wettigheidsbeginsel voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen voorafgaandelijk door de wetgever zijn vastgesteld.”

⁸ Artikel 3, eerste lid, 2°, van het ontwerp, houdt het verbod van levering of gebruik van teruggewonnen water in “dat niet voldoet aan de in de toelating opgenomen bijkomende vereisten om de risico's ten aanzien van volksgezondheid en milieu te beperken”.

⁹ Temeer daar in artikel 4, § 2, vijfde lid, van het ontwerp, de term “omgevingsregelgeving” wordt gehanteerd, welk begrip evenmin duidelijk omschreven is.

8.3. Artikel 4, § 2, negende lid, van het ontwerp, luidt:

“De bevoegde autoriteit kan de modaliteiten voor de evaluatie vastleggen en technische richtlijnen opmaken die verduidelijken hoe de evaluatie uitgewerkt moet worden.”

De gemachtigde lichtte deze bepaling toe als volgt:

“Het gaat om een delegatie van reglementaire aard waarbij de bevoegde autoriteit aan de uitvoerders van een proefproject kan verduidelijken hoe voor hun proefproject een evaluatie uitgevoerd kan worden en welke aspecten in elk geval uitgewerkt moeten worden of aandacht moeten krijgen. Die richtlijnen zullen dan ook technische elementen bevatten.”

De bevoegdheidsdelegatie in artikel 4, § 2, negende lid, van het ontwerp, lijkt meer te kunnen omvatten dan louter “technische richtlijnen” en zou duidelijker tot deze laatste moeten worden beperkt.

8.4. In artikel 5, derde lid, van het ontwerp, wordt de bevoegde autoriteit opgedragen om “de modaliteiten van de aanvraag voor zowel de toelating als wijzigingen aan de toelating” te bepalen. Overeenkomstig artikel 5, vijfde lid, van het ontwerp, moet de bevoegde autoriteit richtlijnen vaststellen volgens dewelke het in die bepaling bedoelde risicobeheerplan de toepasselijke elementen uit bijlage II van de verordening dient op te nemen. In artikel 5, zesde lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de bevoegde autoriteit technische richtlijnen kan opmaken die verduidelijken hoe het risicobeheerplan uitgewerkt moet worden door de verantwoordelijke partijen, inclusief hoe rekening gehouden moet worden met geldende normen in de milieuregelgeving en welke informatie die de aanvrager in het kader van andere wettelijke verplichtingen ontwikkelt, aanvaard kan worden voor de onderbouwing van het risicobeheerplan.

De gemachtigde deelde het volgende mee in verband met deze bepalingen:

“In artikel 5, derde lid gaat het om een delegatie van reglementaire aard waarbij de bevoegde autoriteit de aanvraagprocedure verder kan uitwerken, zoals de opmaak van sjablonen voor de aanvraag, het email- of contactadres waarop aanvragen ingediend moeten worden.

In artikel 5, vijfde en zesde lid gaat het om een delegatie van reglementaire aard waarbij de bevoegde autoriteit de uitwerking van het risicobeheersplan verder kan omschrijven, aangeven waar zeker rekening mee gehouden moet worden enz. ... het gaat dan ook om technische richtlijnen waarbij terug een hoge mate van veranderlijkheid mogelijk zal zijn.”

De uitoefening van de bevoegdheidsdelegatie in artikel 5, derde lid, van het ontwerp, zal in de praktijk beperkt moeten blijven tot het soort elementen die de gemachtigde opsoemt.¹⁰ In artikel 5, vijfde lid, kan het niet aan de Vlaamse Milieumaatschappij worden overgelaten om de elementen te bepalen die minimaal moeten worden opgenomen in het risicobeheerplan. In artikel 5, zesde lid, zou moeten worden verduidelijkt wat wordt verstaan

¹⁰ De bevoegdheidsdelegaties die zijn vervat in de artikelen 10, vierde lid (“modaliteiten voor de indiening van de aanvraag”) en 13, achtste lid (“modaliteiten van de melding”), van het ontwerp, dienen op gelijkaardige wijze beperkt te blijven.

onder “milieuregelgeving” teneinde de aan de Vlaamse Milieumaatschappij gedelegeerde bevoegdheid op dat punt beter af te bakenen.¹¹

8.5. Volgens artikel 8, zevende lid, van het ontwerp, maakt de verantwoordelijke partij die het waterhergebruikssysteem heeft aangemeld, op verzoek van de bevoegde autoriteit, een evaluatie van de risico's voor mens en milieu die ontstaan zijn als gevolg van het waterhergebruikssysteem en kan de bevoegde autoriteit “de modaliteiten voor de evaluatie vastleggen en technische richtlijnen opmaken die verduidelijken hoe de evaluatie uitgewerkt moet worden”. In artikel 8, achtste lid, van het ontwerp, wordt de bevoegde autoriteit opgedragen om “de modaliteiten van de melding” te bepalen.

De gemachtigde lichtte deze bepalingen toe als volgt:

“Artikel 8, voorlaatste lid betreft een delegatie van reglementaire aard waarbij de bevoegde autoriteit aan de partijen die gebruik maken van de vrijstellingsperiode kan verduidelijken hoe een evaluatie uitgevoerd kan worden en welke aspecten in elk geval uitgewerkt moeten worden of aandacht moeten krijgen. Die richtlijnen zullen dan ook technische elementen bevatten.

Artikel 8, laatste lid betreft een delegatie van reglementaire aard die de bevoegde autoriteit mogelijk moet maken om in te vullen langs welke weg een melding gemaakt kan worden, welk sjabloon daar eventueel voor gebruikt kan worden, ...”.

Uit artikel 8, zevende lid, van het ontwerp, vloeit voort dat het de Vlaamse Milieumaatschappij is die erover zal beslissen of er een evaluatie komt (“Op verzoek van de bevoegde autoriteit ...”) en waaruit deze zal bestaan. Dergelijke bevoegdheidsdelegatie lijkt bezwaarlijk te kunnen worden omschreven als zijnde “zeer beperkt”, noch kan zij worden geacht een “niet-beleidsmatig karakter” te hebben. Zij kan om die reden niet ongewijzigd in het ontwerp worden behouden.¹²

8.6. In artikel 17, tweede lid, van het ontwerp, wordt aan de bevoegde autoriteit de bevoegdheid verleend om “de wijze van rapporteren” nader te bepalen. De gemachtigde wees wat dat betreft op het volgende:

“Het gaat om een reglementaire delegatie die de bevoegde autoriteit moet toelaten om de modaliteiten van rapportering te bepalen, zoals bv. via een daarvoor voorzien sjabloon, via een bepaalde onlinetoepassing indien beschikbaar, ...”

Ook de uitoefening van de bevoegdheidsdelegatie in artikel 17, tweede lid, van het ontwerp, zal in de praktijk beperkt moeten blijven tot het soort elementen die de gemachtigde opsomt.

¹¹ De opmerkingen bij de artikelen 5, vijfde en zesde lid, gelden ook ten aanzien van het bepaalde in artikel 10, derde lid, van het ontwerp.

¹² Dezelfde opmerking valt bij artikel 13, zevende lid, van het ontwerp te maken.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

9. Rekening houdend met hetgeen in dit advies onder de randnummers 3.2 en 3.3 is opgemerkt met betrekking tot de rechtsgrond voor het ontwerp, moet in de rubriek “Rechtsgrond”, in de aanhef van het ontwerp, ook nog worden verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ en naar artikel 10.2.4, § 5, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’, zoals ingevoegd bij het decreet van 24 december 2004.

Artikel 1

10. In de omschrijving van het begrip “waterterugwinningsvoorziening”, in artikel 1, 12°, van het ontwerp, wordt verwezen naar “de voorschriften van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater”. Aan de gemachtigde werd gevraagd waarom niet wordt verwezen naar de interne regelgeving ter omzetting van de voornoemde richtlijn. De gemachtigde beantwoordde deze vraag als volgt:

“De richtlijn is omgezet in het Vlarem II, meer bepaald de afdeling 5.3.1. Bijkomende lozingsvoorwaarden werden vastgelegd in bijlage 5.3.1. Het lijkt dan ook aangewezen om in de ontworpen definitie te verwijzen naar [... die zorgt voor de verder zuivering van stedelijk afvalwater dat voldoet aan de voorschriften opgenomen in afdeling 5.3.1 van het Vlarem ...].”

De door de gemachtigde gesuggereerde aanpassing van de tekst van artikel 1, 12°, van het ontwerp, kan worden bijgetreden.

Artikel 4

11. In artikel 4, § 2, tweede lid, van het ontwerp, moet worden verwezen naar het beschermd gebied “vermeld in artikel 1.7.6.1, tweede lid, 1°” van het gecoördineerde decreet.

Artikel 5

12. Zoals door de gemachtigde werd bevestigd, moet aan het einde van artikel 5, achtste lid, van het ontwerp, worden geschreven “... om de productie, de levering of het gebruik al dan niet toe te laten” (in plaats van “... om het gebruik al dan niet toe te laten”).

Artikel 6

13. Aan het einde van de inleidende zin van artikel 6, eerste lid, van het ontwerp, moet uiteraard worden geschreven “... haar beslissing vermeld in artikel 5, achtste lid” (niet: “... haar beslissing vermeldt in artikel 5, 8ste lid”).

Artikel 8

14. In artikel 8, vijfde lid, van het ontwerp, wordt bepaald dat de bevoegde autoriteit een aktename van melding bezorgt aan de verantwoordelijke partijen. Daarin kunnen bijkomende voorwaarden worden opgelegd. Artikel 2.2.1 van het gecoördineerde decreet maakt geen melding van bijkomende voorwaarden bij het doen van een melding. Op de vraag of deze mogelijkheid om dergelijke bijkomende voorwaarden op te leggen in overeenstemming is met de decretale regels, antwoordde de gemachtigde:

“De bijkomende voorwaarden die nog opgelegd kunnen worden in dat geval vormen dan de minimale eisen die in dat geval opgelegd worden met het oog op bescherming van volksgezondheid en milieu zoals opgenomen in artikel 2.2.1, §1/1, 3° tot 5° die niet beperkt zijn tot enkel de procedure van de toelating.”

Teneinde de betrokken bepalingen duidelijker te laten passen in de voornoemde decretale bepaling zou in artikel 8, vijfde lid, van het ontwerp, moeten worden geëxpliciteerd dat de “bijkomende voorwaarden” enkel betrekking kunnen hebben op aangelegenheden in de zin van artikel 2.2.1, § 1/1, 3° tot 5°, van het decreet in kwestie.

Eenzelfde opmerking moet worden gemaakt bij artikel 13, vijfde lid, van het ontwerp.

Artikelen 9

15. Artikel 9 van het ontwerp bevat – net zoals artikel 14 – voorschriften voor de hypothese van een incident of een situatie die aanleiding geeft tot het niet-naleven van de in de toelating gestelde voorwaarden. Op de vraag waarom geen vergelijkbare regeling is opgenomen in de hypothese van een voorafgaande melding, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“Het is wel de bedoeling dat ook incidenten opgevolgd worden in het geval enkel een melding volstaat en dat indien nodig ook passende herstelmaatregelen opgelegd worden. Artikel 9 en 14 van het ontwerp zullen dan ook in die zin nog aangepast worden met het toevoegen van de vermelding van de gevallen die onder de vrijstelling of proefopstelling zouden draaien.”

Er kan worden ingestemd met het door de gemachtigde geformuleerde voorstel van aanpassing van de tekst van de artikelen 9 en 14 van het ontwerp.

Bijlage

16. De gemachtigde deelde in verband met de tabel in artikel 2 van onderdeel B van deel 1 van de bijlage bij het ontwerp, en de erin voorkomende afkortingen “BZV” en “ZS”, het volgende mee:

“Er wordt voorgesteld om dit voluit te schrijven in de bijlage. Het betreft Biologisch Zuurstof Verbruik en Zwevende Stoffen. Dit zijn gekende wetenschappelijke termen en parameters waarvoor de procedures vastliggen in het Water Analyse Compendium.”

De door de gemachtigde gedane suggestie zal de leesbaarheid van de bijlage ten goede komen en kan om die reden worden bijgetreden.

17. In artikel 4, § 3, 1°, van onderdeel B van deel 2 van de bijlage bij het ontwerp, moet de zinsnede “zoals vastgelegd in de toelating op basis van de uitkomst van de” worden vervolledigd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME